

mod sambeskatning. Det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Nu skal jeg ikke gå ind i en nærmere vurdering af konkrete selskaber. Jeg vil bare sige, at det, der er tale om med det her lovforslag, er, at vi sikrer præcis det samme, som § 46 gjorde eller skulle have gjort – hverken mere eller mindre.

Det er klart, at hvis et selskab bringes i en anden situation, hvis det altså køber et kollektivt selskab, så kan der være andre forhold, der gør sig gældende. Det skal jeg ikke kunne sige. Men det, der er det afgørende her, er at fastslå, at vi sikrer det, som § 46 skulle have sikret – hverken mere eller mindre. Alt andet ville være en stramning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Vi stillede jo spørgsmålet om konsekvensen af fusioner, og så stiller fru Anne Grete Holmsgaard et helt konkret spørgsmål og unægtelig et temmelig centralt spørgsmål, hvorefter ministeren siger, at det kan han ikke tage stilling til, at det kan han ikke besvare.

Så kan ministeren da ikke fortænke os i, at der breder sig en stigende – jeg havde nær sagt – skepsis over for, om det skattehul, ministeren påstår han nu har lukket, rent faktisk også er lukket.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 104 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV og KD) mod 1 (EL).

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 216: Forslag til lov om CO₂-kvoter.

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 31/3 2004. Første behandling 22/4 2004. Betænkning 26/5 2004. Anden behandling 1/6 2004. Tillægsbetænkning 2/6 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 11.05

Forhandling

Svend Auken (S):

Jeg må sige, at jeg var glad for, at statsministeren, da han var på besøg i Det Hvide Hus, som en af de sager, han kritisk rejste over for De Forenede Staters præsident, rejste spørgsmålet om Kyotoprotokollen og den manglende amerikanske ratifikation af Kyotoprotokollen. Statsministeren fremhævede med rette, at det er et meget stort problem.

Nu er det sådan, at der mellem regering og opposition består enighed om, at Danmark skal opfylde sine forpligtelser, som er 21 pct. i forhold til udledningsniveauet af klimagasser i 1990. Det, der imidlertid er problemet, er, at under den nuværende regering bevæger vi os længere og længere væk fra opfyldelsen af det mål.

Vi har fået at vide i et svar efter at have presset i flere måneder, at regeringen intet – intet! – har gjort nationalt for at opfylde målsætningen. Man henviser til, at det, der skal bære det hele, er det forslag, vi behandler nu, altså kvoteforslaget. Vores klimastrategi er det kvoteforslag, vi ser på her i dag.

Det virker ejendommeligt, at den minister, der er ansvarlig for hele klimapolitikken, og for hvem det her er det eneste punkt, der sigter mod opfyldelsen af de meget store forpligtelser, Danmark har påtaget sig, end ikke har tid til at være til stede her i salen og diskutere klimapolitikken, for det er en meget alvorlig sag.

Hvad er det, der sker? Vi skulle bevæge os ned mod 21 pct.s reduktion, vi stiger. Vi har stigende udledninger. Kvoteforslaget her lægger op til, at i de kommende år skal man ikke reducere, der skal man øge udslippet af CO₂ i forhold til 1990 og i forhold til den referenceperiode, man har stillet op.